Жовто-блакитний янгол-охоронець

У 2022 році війна постукала у двері українських домівок. Її незмінними супутниками виступали біль, сльози, страждання. Але український народ – незламний. На подвір'ях українців все частіше можна було побачити жовто-блакитні прапори. Вони майоріли яскравими цятками серед зелених насаджень і були своєрідними янголами-охоронцями поселень.

Один з таких прапорів виднівся на даху будинку Петренків. Кожного ранку до нього прилітав пустотливий Вітрисько і грався з полотном. Прапор при цьому зовсім не ображався. Він поважно здіймався і неспішно спадав жовто-блакитними хвилями, показуючи свою могутність і велич.

– Як же високо я стою, – говорив він, – все видно як на долоні. Я здіймаюся все вище і вище до блакитного неба, такого ж блакитного, як один з моїх кольорів. А іншим кольором я тягнуся до золотистих пшеничних полів, які розкинулися ген-ген на околиці села.

Крім пустотливого Вітриська, мав прапор іще одного друга – Голубку. Вона прилітала кожного дня і розповідала йому всі новини. Одного разу вона прилетіла зовсім стурбованою.

– Що трапилося? – запитав Прапор.

– Біда, – сказала Голубка і вказала крилом на величезні машини з дулами та багатьма колесами.

– Що це? – запитав Прапор. – До цього часу я ніколи не бачив таких машин.

– Це – танки і бронемашини, – сказала Голубка.

– А ще є крилаті машини, такі як ти, вміють літати, – додав прапор.

– Це – вертольоти і літаки, - поважно сказала Голубка. – І вони теж небезпечні.

– Чому я їх маю боятися? – здивувався Прапор, – адже у них зверху та на боках такі ж самі прапори, як я.

– Правильно, їх можна не боятися. Але є танки з іншим прапором – трикольоровим. Вони стріляють і знищують і машини, і літаки з жовто-блакитними кольорами.

– І людей? – занепокоєно запитав Прапор.

– На жаль, так … - тихо відповіла Голубка і сховала очі, адже вона вже бачила наслідки обстрілів: понівечені будинки та вирви.

І тут вперше нашому Прапору стало страшно. Але він боявся не за себе. Прапор тривожився за свою родину Петренків, за інші родини в селі та Україні. Раптом Прапор побачив, як на горизонті з'явилися танки з трикольорами.

– Дивися, Голубко, наближаються ці небезпечні машини, – сказав Прапор.

– Ой лишенько! Що ж робити? – Голубка почала тріпотіти крильми від страху.

– Я знаю, що робити, - через деякий час сказав Прапор, – але ти маєш мені допомогти.

Тим часом танки з українськими прапорами почали рухатися в бік річки. Порівняно з кількістю танків з трикольорами, українських танків було менше. Їм потрібна була підмога, яка була за річкою.

– Агов, Голубко, ти мене чуєш? – наш Прапор звернувся до переляканої Голубки.

– Так, чую, - ледве відповіла пташка. – Що треба робити?

– Хапай мене і неси в протилежний бік, куди поїхали українські танки, тобто до лісу, – сказав Прапор. – Треба переконати танки з трикольорами, що вони переслідують цілу українську армію, а не Голубку з Прапором.

Голубка обережно зняла Прапор із флагштоку і понесла до лісу. Як Прапор і сподівався, їх почали переслідувати російські танки. Тим часом українські танки отримали підмогу і щасливо відбили атаку.

Українські воїни дуже здивувалися, коли побачили, що російські війська направилися до лісу. Ще більшим було здивування українських воїнів, коли вони побачили український Прапор. Він зачепився за гілку і безсило звисав. Поряд трималася Голубка. Під час переслідування Прапор зачепився за гілку, але пташка не могла покинути друга в біді.

Один з танкістів підійшов до жовто-блакитного стягу. Обережно зняв з гілки і прилаштував на люк свого танка. Наш Прапор знову почув свободу і могутньо замайорів під подихом свого друга Вітриська.

Українські танки рушили далі і вже майже сховалися за деревами, а Голубка все ще продовжувала махати своєму другові – Прапору, який відтепер став янголом-охоронцем танкового батальйону.